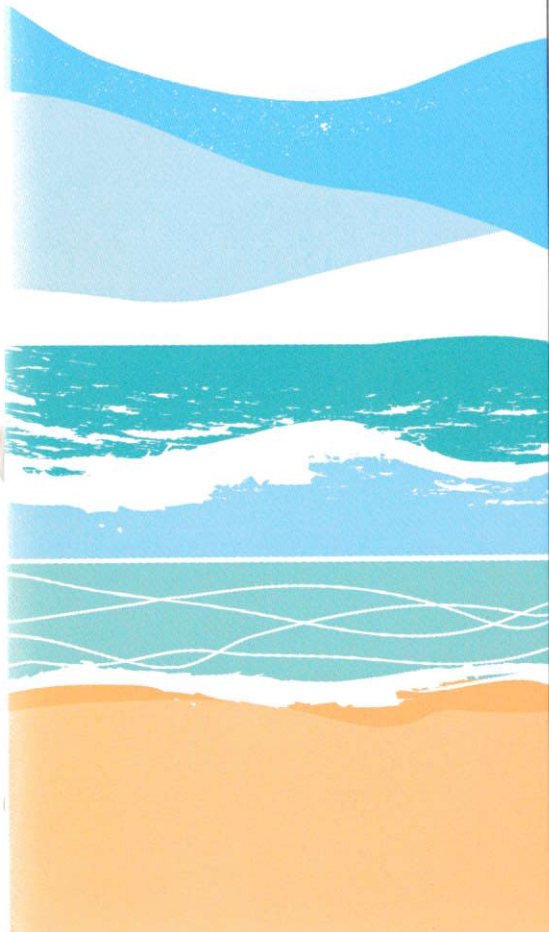

- Nu te mișca, lasă-l să curgă pe lângă noi,
poate ne ignoră, zâmbeste, poartă-te normal,
sărută-mă... lasă-l să treacă, mai stai cu mine.
Hai, te rog, nu clipi, lasă-l să plece...
- Nu pot să stau toată ziua cu tine, hai sus!
Avem treabă amândoi!

Evadează din brațele mele, prinde timpul de
mână, se ridică, se agită în jurul lui, se
îmbracă după standardele sociale, și-l pune
pe încheietură și iese pe ușă. Îmi sună
telefonul, nu răspund, „cobori?” apare pe
ecran. Este dragul meu coleg și o nouă zi de
muncă... unde mi-e plaja?...

Valuri, nisip, urme

Alexandru Patachi

CUPRINS

1. Atmosfera	1
2. Introducere	29
3. Acțiune	62
4. Valuri și urme	103

atmosfera

Stau zgribulit pe șezlongul de lemn și privesc orizontul. Mi-am tras gluga pe cap, pe post de pernă, și cedez ultima fărâcă de căldură scândurilor ce îmi susțin spatele. Atât am dat pe hanorac, atâția lei face. Mai puneam un pic și nu înjuram frigul și ideea răsăritului. Valurile se retrag și se apropie de espadrițele mele pline de nisipul umed. Ritmul lor și oboseala îmi trag obloanele. Tresar, mă scutur, încerc să găsesc ceva de gândit. Nu mi-a mers prea bine în ultimele douăzeci și patru de ore, am plecat ieri dimineață să iau micul dejun... și uite-mă aici, în povești cu pescărușiiăștia matinali și toate fantasmele mele. De-ar fi mai cald...

* *
*

- Hei! Trezește-te! Îmi spuse ea în timp ce îmi verifica fruntea.

Am ațipit. Mă uit speriat după soare. Nu a apărut încă. Oare cât a trecut? Ce face aici? De unde a apărut? Ce mai vrea? Ce nu am lămurit? Răsăritul? Apusul? Iarăși mă atinge. De ce? Sunt viu, treaz, nu dorm. O fi o nălucă?

- Hei! De ce nu ai spus nimic? Mi-am făcut griji. Ne-ai lăsat acolo și ai plecat, nu ai mai apărut. Emilia te-a văzut venind înapoi.

- Cât e ceasul?

- Șase și zece. De cât timp ești aici?

- Nu știu, nu am idee. De o vreme...

Unde este Victor?

- Cu Florina, a rămas cu ea... ne-am întâlnit pe plajă...

- De ce ai plecat?

- Nu știu! Lasă-mă! Ba da, știu, m-am plictisit să-l tot ascult pe intelectualul tău care avea răspunsuri la toate și monopolizase discuția. Nu de asta am venit, mai bine ascult valurile, cred că mă împac mai bine cu ele.

- Ești antisocial? Gelos? Ei ce vor zice?

- Ei? Care ei? Prietenii tăi, străinii mei?

- Ești nesimțit!

- Nu, nici măcar. Porc poate, fiindcă am băut bere la aceeași masă cu filfizonul tău!

Tace și face, adică s-a pus în fața direcției soarelui, care mă preocupă vizibil și tot nu mai apare. Ce e și cu asta? Cât de greu îi poate fi? Face același lucru toată ziua, în timp ce planeta asta și noi gravităm, ne agităm în jurul lui. Trebuia să mă țină în suspans cinci-zece minute, pe urmă să-și prezinte lumina roșiatică, eu să-i sorb vitalitatea, să mai beau o bere la bar și să mă culc. Cu siguranță s-au înțeles ei doi cumva, vor să mă lămurească, să-mi explice te miri ce. Nu pot fi doar fericiți, trebuie să sape până vor găsi explicația... mă împinge și se așază în brațele mele.

- Ține-mă în brațe, promit să nu te mai întreb nimic!

- Reziști? Crezi că te poți bucura de un răsărit fără o semnificație aparte?

Tace. Își sprijină spatele în pieptul meu și bărbia pe genunchii adunați. Chiar nu mai zice nimic, chiar tace și privește orizontul. Mie nu-mi rămâne decât să-i inspir aroma pielii și să mă întorc la plăsmuirile mele. Pescărușii dau ghes soarelui, care într-un final își

prezintă coroana aprinsă. Un grup vesel face baie în pielea goală ceva mai încolo, bătând apa cu palmele și orizontul cu vocalizele lor. Din depărtare, o boxă de pe plajă le face concurență. De dincolo de grup apare și mă lovește Bolero-ul. Tot nu zice nimic. Este bine, îmi place așa, parcă m-am încălzit.

- Miroși a alcool! Vreau să plec! Mă conduci?

Ce gândeam?... Atât i-a fost liniștea. Zece minute de meditație și iluzie, acum a prins energie de la lumină și mirosul de alcool.

- Mă conduci? Își face din nou cale spre timpanele mele pe o voce mai moale de data asta, poftindu-mă din nou.

- Dacă nu mă fugărești, vin. Poate fi o plimbare de dimineață. Și te rog, fără foști, filfizoni, soacre bune și rele, drame și alte răsărituri ratate. O plimbare, da... o plimbare.

Mă ia de mână și se cuibărește în mine.

- Hai! Fără, promit! și zâmbește.

O luăm printre grăunțele de nisip, alge, scoici sparte și tăioase, PET-uri de cola, mucuri de țigară și sticle de bere abandonate. Nu mă zorește, are răbdare, dar simte nevoia să deschidă drumul. Trecem de șezlonguri, barul de pe plajă, locul de cafea, ABC-urile pline de bere și ronțăieli, loviții și pansații ce dorm pe asfaltul de la colțul străzii, forfota matinalilor de pe strada principală, altă străduță pe stânga, până în fața unei pensiuni cu arhitectură neo-capitalistă, reflectată de multele camere și paturi per metru pătrat. Stau cu mândra în fața porțiței și simt că se joacă cu pornirile mele. O adulmec și o sărut pe frunte, dar ea, insensibilă fiind la gesturile mele, îmi plachează cu eleganță pieptul ce dădea să se dezmierde în așternuturile ei.

- Nu ai înțeles nimic! Credeai că îmi caut motan?

Zâmbește și mă abandonează cu ochii în soare. Nu credeam nimic, aș fi preferat saltea ea, în locul cortului meu. Și da... ce are cu motanii? Eu nu am spus nimic despre mâțe, fițe și... mie îmi plac, mi-au plăcut întotdeauna și mâțele, și motanii.

* *
*

- De când e ăsta aici?
 - Nu știu, de cel puțin două beri, de atunci sunt eu pe aici. L-am găsit acolo, pe partea cealaltă a mesei. Doarme pe băncuța aia, nu s-a mișcat deloc.
 - E viu?
 - Da, are puls, l-am verificat după prima bere. Miroase a alcool, e doar beat... cred. L-am mai văzut prin zonă, pare a fi un veteran al plajei.
 - Când ai venit? Nu ai dat niciun semn. Ai numărul meu?
 - Nu cred.
 - Facebook atunci! Nu ai postat nimic! Când apari pe aici, așa se face, pui o poză drăguță cu familia la mare. Foarte important să bifezi stațiunea, locația. De acolo-ncolo treaba e simplă, te contactează bețivii pe privat. Așa se face!
 - Mda... Mie mi-au furat telefonul la prima beție de aici, acum vreo două luni, și nu cred că are rost să-mi cumpăr altul vara asta. Nu arde nimic.
 - Păi fata aia? Unde este? Mai sunteți împreună?
- Nu-i răspund nimic, are răspunsul pe fața mea. Nu pare îndurerată, cred că senină sau mai degrabă senilă, așa fără griji. Se tot uită la ceas din cinci în cinci minute. Și-a lăsat doamna la hotel

cu ăla micu' sau mare deja. Prima bere am băut-o la un biliard în pauza mare. De atunci s-au tot adunat, atât în liceu, cât și în facultate. Pe urmă... ne-a sunat că se însoară. Am zis că a luat-o razna la douăzeci și patru sau cinci de anișori... am dat-o în teoria conspirației, că ar fi gravidă, că l-a copleșit cu atenția ei. În fine, am dansat, am râs, ne-am îmbătat, am țucat soacra, alții i-au furat divina, noi am făcut cheta și l-am lăsat pradă viitorului asigurat. A urmat un bebe și retragerea în coconul familiei, iar apoi și-au mutat viitorul la niște spitale din capitală, unde profesează amândoi. Acum stă și-mi citește gândurile... ne-am întâlnit la birtul de pe plajă, când dădea târcoale după companie la o bere.

- Ai ceva prieteni pe aici?
 - Trebuie să apară mai târziu. l-am cunoscut aici pe plajă, sunt OK.
 - Fete?
 - Sunt și fete, dar nu știu dacă te ajută graba.
 - Lasă-mă cu teoriile. Am trei - patru ore să mă îmbăt și eventual să o pișc pe una de fund. Atât!
 - Nu știu ce să-ți spun. Nu mai bine mergi la un salon când te întorci la București?
- Ne întrerupe Lazăr, care se ridică din morți. Se agață cu mâna stângă de tăblia mesei și se saltă sus. Odată instalat cu coatele pe masă, trage o gură bună din berea mea.
- Lazăre, să-ți fie de bine! Vezi să nu faci herpes după mine! îl admonestez, râzând cu poftă.
 - Bine, bine! mormăie el. Nu pot să iau o țigară? și se servește din pachetul lui Ștefan fără să primească confirmarea.

Răsufală ușurat după primul fum și dintr-o gură îmi termină mie berea. Scoate un carnetel din gențuța de la gât și scrijelește un număr de telefon.

- Mersi de bere! Dacă vreți pizde și futut, îl sunați pe Gigi, vă rezolvă el. Are de toate, fără complicații și bătaii de cap. Îmi iese și mie de o masă și un pat, nu e secret.

Se ridică și pleacă acompaniat de râsul meu copios. Ștefan își bagă bilețelul în buzunar.

- Hai să mâncăm ceva, îl rog eu. Ai bani?

- Da, am destui. Tu cum te descurci?

- Simplu, dorm în cort, îl mai ajut pe proprietar la una-alta și am bani de bere și mâncare. Îmi ajunge pe moment, mă descurc. Problema e că se termină vara și va trebui să mă întorc în oraș. Nici nu vreau să mă gândesc la asta, hai la masă.

La câteva dughene mai încolo găsim niște midii gustoase și usturoi. Ne așezăm pe bordură și întrerupem o vreme dialogul. Lângă noi se așază un grup de fete gălăgioase. Râd despre un fel de iubit de vacanță al uneia dintre ele. Ea este singura care nu râde, probabil că iubește și se simte pusă la colț. O susțin cu o glumă și iau asupra mea pocinogul existenței mele masculine. Amicul meu nu mai știe să dialogheze, probabil le-ar cumpăra pe toate, cu siguranță i-ar fi mult mai ușor. Tot parez din veninul limbii lor până când totuși se simte și mă salvează Ștefan cel Mare cu niște pahare de alcool. S-au calmat pe moment. Eroul lui Pește, acum tace iar ca mutul și mă lasă tot pe mine la înaintare.

- Ți-am spus eu, Maria, nu ai ce să te încurci cu unul de pe plajă, care e vai și amar de fundul lui, susține răspicat bruneta. Îl vezi frumos sau urât, nu are a face, cu ăștia nu te încurci. Ăștia sunt în lumea lor, nu poți conta pe ei. Punct!

Blonda de lângă ea o susține la fel de feroce. Talibani ai aparențelor sociale, cu iz de corporație... asta răzbate de la o poștă. Hainele de in te pot păcăli pe moment, dar sandalele și ceasul brunetei îmi confirmă bănuiala. Au venit pentru petrecerea roșcatei care se mărită în două săptămâni. Ea este cea împăciuitoare, încearcă să țină hienele la distanță de delicata șatenă îndrăgostită. Încerc să o distrag, să o trag în troaca noastră de la nivelul străzii și să tranșăm subiectul la fața locului. Dar nu, la fel cum a ignorat răutățile celorlalte, tot așa îmi rezistă și mie. Ștefan mai aduce un rând și de data aceasta se așază lângă hiene. Pe ele văd că le venerază soțul acesta. Pare un fel de scribe, fără nicio reacție, care ia notițe și aprobă 100% înțelepciunea celor două zeițe. Nu l-am văzut niciodată așa sau nu cu ochii aceștia.

Dar uite că șatena se înflăcărează, ochii i se aprind, sare sus, zâmbește și sare în brațele lui Lazăr, care apare din spatele meu și o sărută pasional. Nu-mi pot stăpâni hohotele, scena este mult prea complicată pentru logica lui Ștefan și a celor două tute.

* *
*

- Băi! Cum se face că ai lipici la fete frumoase? Toată seara s-a uitat la tine. Nu fă pe modestul și lasă-mă cu filozofiile, lasă-mă cu romanele și citatele mă-sii. Sunt sătul de ele! Vreau adevărul, vreau rețeta! Spune! Acum să-mi spui! Ai avut tu ceva cu astea, nu ai coborât ștacheta niciodată, din liceu și până acum, toate frumoase, toate subțirele! De ce? Cum? Și care e rețeta?

- Nu e nicio rețetă, pur și simplu vorbesc cu ele, le tratez ca pe oricine altcineva. Nimic special, nu toate apreciază, nu e o regulă,

ți se pare ție! Ești paranoic, cu o doză bună de alcool în tine. Multe dintre ele sunt așa ca tine, apreciază mai mult eticheta, decât conținutul sau poate nu și tot așa. Nu prea are sens asta pentru tine. În fine, probabil de asta unele se feresc de tine și altele de mine. Și au fost doar câteva, doar tu le vezi multe.

- Mă, tu mă minți pe față! Ce treabă ai tu cu eticheta? Spune-mi secretul! Acum să mi-l spui!

Suntem beți amândoi, am dansat și ne-am prostit toată noaptea de la evenimentul Lazăr, el de frustrare, eu în cinstea reprezentantului celest ce a prins viață la masa mea. Mare minune! Practic am zburat de pe buza unor pahare pe cea a berilor de pe plajă. Doar că el e prost când bea prea mult, iar eu sunt tot mai vesel. Am uitat asta.

* *
*

- Prietenul tău mi-a tras o palmă peste fund, îmi șoptește cândva în noapte zâna, ce apăruse însoțită de grupul ei la birtul de pe plajă. Este un măgar!

- Te doare?... Tare?

- Ce importanță are acum? Nu despre asta e vorba!

- Dar despre ce era, Ana?

- Despre tine era vorba! Știi asta? Ai văzut și ai tăcut, despre asta este!

- Înțeleg că eu sunt porc pentru lipsa de empatie și reacție, dar lui i-ai spus ceva? Întreb și eu...

- El este beat, nu am cu cine vorbi!

- Așa! Carevasăzică, el e beat și eu par treaz. Află te rog, mă jur că am ingerat exact aceeași cantitate de alcool, am pornit de sus de pe buză și am ajuns pe fundul sticlei în același moment cu o precizie de cronometru. Așa a fost de la primul pahar și până la ultima sticlă. Ce părere ai? Nu, nuuu, te rog să nu pufăi, nu se face! Cum poți eticheta un om de calibrul lui, chirurg de capitală, nu neica nimeni, ca bețiv, porc și pe deasupra și măgar. Om de prestigiu aș adăuga! Cum poți fi așa? Cum poți călca viața unui om în picioare pe două premise smulse unui bețiv? Te rog să-mi explici!...

Nu are cu cine. Nici eu nu am cu cine, sunt prea luat și consumat de deități și demoni pentru a raționa. O las cu mâinile în aer și mă alătur optimiștilor de pe ringul de nisip de lângă stâlp. Urmăresc notele și susurul dulce al muzicii prin nisip și pe lângă sticlele de bere. Mă ghidez după Lună, Carul Mic, Carul Mare, Steaua Polară și ce alte stele văd sau visez. Off... Calipso! Mă învârt în jurul lor, trăiesc iluzia balerinului complet, mă implic în conversații, dar nu rețin nimic. Nu mai pot, mă prăbușesc în genunchi și mă las pe spate între sufletele vesele ce dansează și plutesc în jurul meu. Cum de au trecut două luni? Cum? Nu țin minte, dar s-au dus cu siguranță. Mi-a confirmat și Ștefan, el le are cu timpul tot din cinci în cinci minute. El e la timp tot timpul, are obligații de onorat, copil de crescut, nevastă de împăcat, el e la timp. Problema lui e că nu-l poate opri, a mea că nu mai știu nimic de el. Eu, în schimb, mă orientez după Soare și Lună, iar, dacă plouă, după lumină. Dacă se face întuneric, trebuie să cinez, dacă se face lumină, inspir puternic și mă uit după o cafea. Dacă este luni, e bine, fiindcă nu e duminică, iar vinerea o stabilesc după infuzia de fețe noi de pe plajă. Ce ar mai fi? Da, când fac un ciubuc mănânc la restaurant, altfel din brișcă, de la alimentară. Barba o tai după deget, cu un pieptăn mic și o foarfecă